

Söndagen 15 december 1963

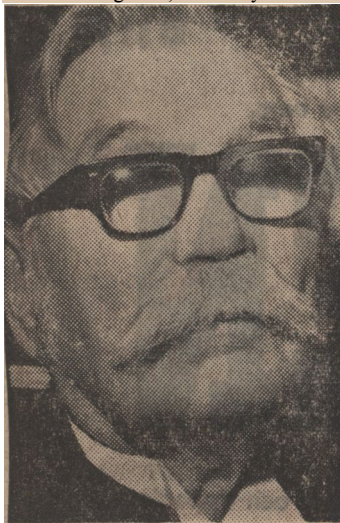
Tycker om stråkharpa men ogillar dragspel

Han har vältiga vita mustascher, som spretar optimistiskt. Lika väldig, är hans yttre person, modiga 185 cm i strumplästen. Vad professor *Otto Andersson*, inte vet om folkdiktning och folkmusik är inte värt att veta.

I rödaste rappet fyller han 85 år, sedan tio år är han emeritus. Professuren i musikvetenskap och folklivsforskning vid Åbo akademi beklädde han under en lång följd av år, i egenskap av rektor ledde han också ett tag detta finlandssvenskarnas eget universitet. Just nu är han på strandhugg i Stockholm.

Njuta sitt otium ligger inte för ålänningen *Otto Andersson* (sina somrar tillbringar han alltså på sin barndoms Vårdö i den åländska arkipelagen). Han är outtröttligt produktiv. Just nu föreligger en diger lunda omfattande 1100 äldre dansmelodier, i vår kommer en som handlar om brällopsmusik, sedan en som *ågnas* sånglekar.

Men fråga inte *Otto Andersson* vilken folkmelodi som låter skönast i hans tränade öron. Då ler han litet grann, ser mycket fi-

• *Professor Otto Andersson.*

nurlig ut och tar till ett dikt-citat:

„*Så vackra voro de alla,
att ingen vackrare var...*”
(Karlfeldt)

Däremot sjunger han gärna ut vilket instrument som är favoriten inom folkmusiken.

— Stråkharpa, ingen tvekan om det.

En gång i tiden doktorerade han just på en avhandling om stråkharpa. Själv kan han också hantera en sådan, tekniken är unik - man spelar med baksidan av fingrarna.

Men stråkharpa är ett i praktiken utdött instrument i professorns Finland. Karelen på 30-talet var sista utposten för detta instrument med rötter i 1100-talet. Det äldsta kända emanerar från domen i Trondheim. Bland svenskarna i Estland (speciellt på Ormsö) var det mycket populärt. Instrumentets "vandringar" är svåra att kartlägga. Den mest hållfasta teorin pekar på, att det följt en kulturström från väst till öst.

Professorns skötebarn är Sibeliusmuseet i Åbo. Ursprungligen inrymde det de musikhistoriska samlingarna vid Åbo akademi. En hemställd till maestron att det tilltänkta museet skulle få bära hans namn gav svaret:

— En glädje att bifalla.

Nu har *Otto Andersson* överlämnat Sibeliusmuseets ledning i andra händer! När han efterlyste en mungiga för museet kom det flera stycken. Bland dem ett instrument ända från Seattle, dock tillverkat i England.

I dag toppar violinen folkmusikens "poplista". Dragspelet har professorn ett litet horn i sidan till. Något som egentligen kan hänföras till hans ungdom, när dragspelet ännu var så pass enkelt och primitivt, att det egentligen hade menlig inverkan på själva melodibildningen.

Professor *Andersson* suckar:

— Tyvärr är folkviseromantiken inte i ropet bland dagens ungdom. Melodierna har inte längre samma resonans i de ungas led.

Heidi